

2659
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΨΥΧΩΦΕΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ
ΤΙΜΙΑ
ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΟΛΗ Η ΑΚΡΙΒΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Πώς παρεδόθη εις τὸν Ἀπόστολον Θωμᾶν.
— Πού καὶ πῶς εὐρέθη καὶ διεσώθη μέχρι
τῶν ἡμερῶν μας. — Τὸ πρῶτον μέγα θαῦμα
της. — Θεραπεία μιᾶς Ἀντομαρταίρας. —
Καταπολέμησις ἐπιδημιῶν. — Μεγάλα καὶ
φοβερά θαύματα.

Ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα διὰ κάθε
εὐσεβῆ ὀρθόδοξον Χριστιανόν.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1911

ΤΥΠΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

Τιμᾶται παράδων ΔΕΚΑ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

ΤΙΜΙΑ

ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«Ζώνη» τὴν ὑπέριμον καὶ σεπτὴν, πόθοσ σου τιμῶντες περιζώνονται οἱ σιπτοὶ δόναμι, Παρθένη, κατὰ παθῶν ἀτίμων· σώζονται δὲ κινδύνων κατασπαζόμενοι.»

Τὸ θεῖον μήνυμα.

Μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦλθεν ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἅγια Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Παναγία, ἐπράπε νὰ ἀναβῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πλησίον τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς υἱοῦ.

Ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, σταλεὶς ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἐφάνερωσεν εἰς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκον τὴν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, εἰπὼν τοὺς ἐξῆς περίπου λόγους :

— Τάδε λέγει ὁ υἱός σου : Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ παραλάβω τὴν μητέρα μου πλησίον μου. Ὅθεν μὴ ταραχθῆς, ἀλλὰ

μὲ εὐφροσύνην δέξαι τὸ θεῖον μήνυμα, διότι μεταβαίνεις εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ἄγγελος παρέδωκεν εἰς τὴν Παναγίαν θαλερώτατον κλάδον φοίνικος.

Ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ πράγματι ἠσθάνθη χαρὰν μεγάλην καὶ ἀπερίγραπτον καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν διὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν.

Ἐκεῖ συνέβη τὸ ἐξῆς θαῦμα :

Μόλις ἡ Παναγία ἐγονυπέτησε καὶ ἤρχισε τὴν πρὸς τὸν Θεόν προσευχὴν τῆς, εἶλα τὰ μεγάλα καὶ πανάρχαια δένδρα τῶν Ἐλαιῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ἦσαν φυτευμένα ἐκεῖ, ἐκλιναν τὰς κορυφὰς των πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ὡς ἄλλα λογικὰ ὄντα ἀπέδωκαν εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου τιμὴν καὶ εὐλαβὴν προσκύνησιν.

Ὅταν μετὰ τὴν προσευχὴν τῆς ἡ Παναγία εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἠσθάνθη μέγαν καὶ δυνατὸν σεισμόν.

Κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξεν, ἀλλ' ἔπειτα καθησούχασε, διότι ἐβεβαιώθη, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχαγγέλου θεία δύναμις παρέμεινεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς.

Ἀκολουθῶς ἤναψε πολλὰ κηρία καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν ὕμνους καὶ προσευχάς, ἐνῶ συγχρόνως, εὐπρεπίζουσα τὰ τοῦ οἴκου τῆς, προητοίμαζε τὸ νεκροκράββατόν τῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ πρὸς ταφὴν τῆς χρεωῖδη.

Ἐπειτα προσεκάλεσε τὰς φίλας τῆς καὶ ἄλλας γυναῖκας, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν εἰς αὐτὴν τοῦ

Ἄρχαγγέλου Γαβριὴλ καὶ τὴν ἀναγγελθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ μεταστάσιν τῆς εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Πρὸς διαπίστωσιν δὲ τῶν λόγων τῆς, ἔδειξεν εἰς αὐτάς καὶ τὸν θαλερὸν κλάδον τοῦ φοίνικος, «χαροποιὸν καὶ νικητήριον σημεῖον», ὅπως ὠνόμασεν ἡ Παναγία.

Αἱ γυναῖκες κατ' ἀρχὰς κατετρόμαξαν καὶ ἐθαύμασαν δι' ὅσα ἤκουσαν ἀπ' αὐτὸ τοῦ θείου στόματος τῆς Παναγίας, ἔπειτα δὲ, κλαίουσαι καὶ θρηνηδοῦσαι διὰ τὸν μετ' ὀλίγον ἀποχωρισμὸν τοὺς ἀπὸ τῆς Ἵπεραγίας φίλης των, παρακάλουν αὐτὴν νὰ τὰς ἐνθυμεῖται καὶ νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας των, ὅταν μεταβῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Θεανθρώπου υἱοῦ τῆς.

Ἡ Παναγία τὰς παρηγόρησεν, εἰποῦσα, ὅτι, ὅχι μόνον δι' αὐτάς, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ὅλου τοῦ κόσμου θὰ εὐχεται καὶ θὰ μεσιτεύῃ παρὰ τῆ Μεγαλοδυνάμει Θεῷ. Ἐπειτα δὲ ἐμοίρασε τὰ δύο φορέματά τῆς εἰς δύο πτωχοτάτας καὶ εὐσεβεῖς χήρας, αἱ ὁποῖαι, ἕνεκα τῆς μεγάλης πτωχείας των, ἔμειναν πάντοτε πλησίον τῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐτρέφοντο.

Ἄποστολοι ἐκ περάτων.

Ἐνθ' ὅσα ταῦτα ἐγίνοντο, συναπυκνώθησαν τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα, ἀρπάσαντα ἀπὸ τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης τοὺς Ἄποστόλους τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἄλλους Θεοσόφους Ἱεράρχας καὶ διδασκάλους, ἐν βρονταῖς καὶ ὕμνοις ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον τῆς Παναγίας.

Οὗτοι θρηνηδοῦντες ἔψαλλον ἐνώπιον τῆς Παναγίας δεήσεις καὶ προσευχὰς καὶ ἔχουναν ἄφθονα καὶ θερμὰ δάκρυα.

Ἡ κοίμησις καὶ τὰ θαύματα αὐτῆς.

Ἡ Ἵπεραγία Θεοτόκος καὶ τούτους παρηγόρησεν, ἀφοῦ δὲ προστηχίθη ὑπὲρ τοῦ κόσμου ὅλου, ἐξηπλώθη εἰς τὸ νεκροκράββατον, τὸ ὁποῖον προητοίμασε, καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν Ἰψιστον τὴν ὀλόφωτον καὶ πάναγνον ψυχὴν τῆς.

Ἀμέσως ἠκούσθησαν θεῖαι ἐξ οὐρανοῦ ψαλμοδίαὶ ἀγγέλων, οἱ δὲ Ἄποστολοι καὶ οἱ λοιποὶ παριστάμενοι Θεόσοφοι Ἱεράρχαι καὶ Διδάσκαλοι, κρατοῦντες λαμπάδας, ἤγειραν τὸ νεκροκράββατον καὶ μετὰ ψαλμοδίας ἔφεραν αὐτὸ πρὸς τὸν τάφον, εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανῆ.

Μετὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐγένοντο μεγάλα καὶ καταπληκτικὰ θαύματα.

Μερικοὶ Ἑβραῖοι π. χ. μόνον διότι ἐσκέφθησαν νὰ κρημνίσουν τὸ νεκροκράββατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφέρετο τὸ ζωαρχικὸν σῶμα τῆς Θεομήτορος, ἐτυφλώθησαν, ἄλλοι δ' ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐθαδέστερος, τολμήσας νὰ ἐπιθέσῃ βέβηλον χεῖρα εἰς τὸ ἐν λόγῳ νεκροκράββατον, ἐτυφλώθη καὶ ἐστερήθη καὶ τῶν δύο χειρῶν του, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν κολλημέναι ἐπὶ τῆς θείας νεκρικῆς κλίνης τῆς Παναγίας.

Ἀπηλλάγη δὲ ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ταύτης τιμωρίας διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀπιστίαν του, μόνον διὰ προσευχῆς καὶ εὐκρινούς συντριβῆς καὶ μετανοίας καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τῶν τυφλῶν ὀφθαλμῶν του ἐτέθη τεμάχιον ἐκ τοῦ ἱεροῦ φορέματος τῆς Παναγίας.

Ἡ μετάστασις καὶ ὁ Θωμᾶς.

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς Θεοτόκου, οἱ Ἀπόστολοι ἐκάθισαν τρεῖς ἡμέρας πέριξ τοῦ ἐν Γεθσημανῇ τάφου αὐτῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἤκουον συνεχεῖς καὶ ἀκαταπαύστους ἐξ οὐρανοῦ μελωδίας ἀγγέλων.

Ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἔλειπε μόνον ὁ Θωμᾶς.

Ὅστος, ἐλθὼν τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ταφῆς τῆς Θεοτόκου καὶ μαθὼν τὰ γινόμενα, ἐλυπεῖτο πάρα πολύ, διότι οὔτε εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, οὔτε εἰς τὴν κοίμησιν καὶ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς Θεομήτορος ἔτυχε νὰ εἶναι παρών.

Ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα καὶ οὐδεὶς λόγος τῶν λοιπῶν συναποστόλων τοῦ ἴτο δυνατὸν νὰ τὸν παραμυθῆσθ.

Ὅπως δὲ ἐλαφρύνῃ τὴν βαρυτάτην θλιψίν του, ἐζήτησε τοῦλάχιστον νὰ προσκυνήσῃ τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς Θεομήτορος.

Ἠνοίχθη ὁ τάφος, ἀλλ' ὡ τοῦ θαύματος! τίποτε ἐκτὸς μᾶς συνδόνος δὲν ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ.

Πάντες ἐξεπλάγησαν καὶ μὲ βαθυτάτην εὐλάβειαν ὡμολόγησαν τὴν θεότητα τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν μετάστασιν τῆς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπως εἶχε προαγγελθῆ εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἡ ἅγια Ζώνη εἰς τὸν Θωμᾶν.

Εἰσεβῆς καὶ ἱερὰ παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ὑπὸ νεφελῶν ἄρπαγέντες καὶ οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τοῦ Θωμᾶ, μετέστησαν ἐπίσης εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν παράδοσιν, ἐνῶ συνέβαινεν ἡ μετάστασις, ἡ Θεοτόκος συνήντησεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς αἰθέρας τὸν περιλυπὸν Θωμᾶν καὶ πρὸς παρηγορίαν του τὸν παρέδωκε τὴν ἅγιαν Ζώνην τῆς.

Ταύτην λοιπὸν παραλαβὼν ὁ Θωμᾶς, ἠσθάνθη μεγίστην ἀνακούφισιν καὶ περιχαρῆς διὰ τὴν τοιαύτην πρὸς αὐτὸν θεϊκὴν εὐνοίαν, ἠύχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ εὐλαδέστατα ἔκτοτε διετήρησεν αὐτὴν, διασωθεῖσαν ἀπὸ συγγενοῦς εἰς συγγενῆ του.

Ἀκολουθῶς εὕρισκομεν τὴν ἅγιαν Ζώνην εἰς τὴν Ζήλαν τῆς Καππαδοκίας· παραλαβὼν δὲ αὐτὴν ἐκεῖθεν Θεοδόσιος ὁ Μέγας, τὴν κατέθεσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὅταν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου ἀνῆλθεν ὁ Ἀρκάδιος, υἱὸς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἀπήτησεν ὅπως ἡ ἅγια Ζώνη, εὕρισκομένη τότε εἰς χεῖρας Ἑβραίας τινὸς παρθένου, μετακομισθῆ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο, τῷ δὲ 395 μ. Χ. τὸ ἱερὸν κειμήλιον μετὰ τῆς ἱερᾶς ἐσθῆτος τῆς Παναγίας μετεφέρθη ἐνταῦθα ἐν μεγάλῃ πομπῇ καὶ παρατάξει καὶ ἐντὸς πολυτιμωτάτης θήκης, ἡ ὁποία ὠνομάσθη *Σορός*, κατετέθη εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις, ἐν τοῖς «Χαλκοπρωτείσις», ὑπὸ τοῦ Ἰουστίνου καὶ τῆς συζύγου του Σοφίας ἀνεγερθέντα ἱερὸν ναόν.

Εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας καὶ τῆς ἀγρυπνίας, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τούτῳ κατανοκτικώτατα ἔφαλαν,

αναφέρεται ότι έκανονάρχουν, έδιακόνουν και συνέφαλον οι άριστοκρατικώτεροι άνδρες και μεγιστάνες του Βυζαντίου, ως Μιχαήλ ο Ραγκαβός, πρίγκηψ έτι ών, ο Βάρθας Καίσαρ και άλλοι. Η Έκκλησία μας έθέσπισεν όπως την μνήμην του γεγονότος τούτου έορτάζωμεν την 31 Αυγούστου.*

Τò πρώτον θαύμα επί της αυτοκρατείας Ζωής.

Μετά παρέλευσιν 410 έτων ή αυτοκράτειρα Ζωή, σύζυγος του αυτοκράτορος Λέοντος του Σοφού, δεινώς ήνωχλείτο υπό πονηρού πνεύματος.

Τά άνάκτορα άνεστατώθησαν, οι δέ διασημότεροι της έποχής εκείνης Ιατροί, άστρολόγοι, μάντεις και άλλοι έπιστήμονες, ο εις μετά τον άλλον ήρχοντο και άνεχώρουν άπρακτοι, διότι ουδέμίαν επί της διαμονιζομένης αυτοκρατείας ήδύναντο να επιφέρωσι θεραπείαν.

Είς όλους τούς ναούς εις ώρισμένας ώρας άνεγινώσκοντο προσευχαί και δεήσεις και έτελοϋντο λιτανείαι και άγρυπνίαι προς εξιλέωσιν της θείας δυνάμεως και απομάκρυνσιν από της αυτοκρατείας του κακού δαίμονος.

Άλλά τά πάντα απέβαινον εις μάτην, ως εκ του οποίου ο αυτοκράτωρ και οι λοιποί άδελφοί και μεγιστάνες εύρίσκοντο εις μεγίστην θλίψιν και άμηχανίαν.

Αίφνιδίως όμως έγνώσθη, ότι ή Ζωή εις μίαν από τας ταραχώδεις νύκτας της ώνειρεύθη, ότι θα ίαθη τελείως, εάν θέσωσιν επάνω της την άγίαν Ζώνην.

Τò τοιούτον άνεκοινώθη εις τον Πατριάρχη, αυτοκρατορικῶ δέ διατάγματι ήνοιχθη ή πολύτιμος Σορός, εντός

της οποίας άκτινοβόλος και άπαστράπτουσα εύρέθη ή άγία Ζώνη και παρ' αυτήν σύντομον έγγραφον υπόμνημα, με χρυσήν αυτοκρατορικήν σφραγίδα.

Διά του υπόμνηματος τούτου έγίνετο γνωστόν τò έτος, ή ήμέρα και ο τρόπος, κατά τον οποίον εύρέθη κατά πρώτον και μετεκοιμήθη ένταϋθα τò πολύτιμον κειμήλιον και πως με αυτάς τας χείρας του αυτοκράτορος Άρκαδίου κατετέθη εντός της πολυτίμου εκείνης θήκης.

Την Τιμίαν Ζώνην, παραλαβών εκ της θήκης αυτός ο τότε Πατριάρχης, εύλαβώς ήπλωσεν εις την πάσχουσαν αυτοκράτειραν, ή οποία, ω του θαύματος! άμέσως άπηλλάγη από κάθε πειρασμόν του δαίμονος.

Τò θαύμα κατέπληξε σύμπασαν την Κωνσταντινούπολιν, ή δέ φήμη δέν ήργησε να μεταδοθη εις όλον τò Βυζαντινόν κράτος.

Επί πολύν καιρόν έτρεχον προς προσκύνησιν του θαυματουργού κειμηλίου χιλιάδες κόσμου, ο οποίος έν πρωτοφανεί κατανούξει προσκύνει και έδόξαζε τον Θεόν Σωτήρα και την Πανάχραντον αυτού Μητέρα.

Η άγία Ζώνη και πάλιν κατετέθη εις την βαρύτιμον θήκην της, φυλασσομένη εις τά άνακτορικά θησαυροφυλάκια, ως τò τιμαλφέστερον αυτών κειμήλιον.

Είς τò "Άγιον "Όρος.

Άπό την Κωνσταντινούπολιν εύρίσκομεν την άγίαν Ζώνην εις τò "Άγιον "Όρος, περί δέ της εκεί μεταφοράς της ο ιστορικὸς Γεώργιος ο Λογοθέτης αναφέρει τά εξής :

Κατὰ τὸ ἔτος 1057 ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἰσαάκιος Ἄγγελος ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ Βουλγάρου ἡγεμόνου Ἀσάν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐνίκηθη.

Τότε οἱ Βούλγαροι, ἐκτὸς ἄλλων λαφύρων, ἤρπασαν καὶ τὸν τίμιον «Βασιλικὸν Σταυρόν», ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκειτο ἡ Τιμία Ζώνη καὶ τὸ Τίμιον Ξύλον.

Ἡ ἀπώλεια ἐκ τοῦ Βυζαντίου τῶν ἀνεκτιμήτων τούτων θρησκευτικῶν θησαυρῶν, κατελύπησεν ὅλους τοὺς ἐν τῷ Βυζαντίῳ, οἱ ὅποιοι ἔκτοτε μίαν καὶ μόνην εἶχον σκέψιν, πῶς νὰ ἀνακτήσουν τοὺς ἀπωλεσθέντας τούτους θησαυρούς.

Τῷ 1101 ὁ Κνιάζ, δηλαδὴ ἡγεμὸν τῆς Σερβίας, Λάζαρος, νικᾷ κατὰ κράτος τοὺς Βουλγάρους, ἀπὸ τοῦς ὁποίους λαμβάνει τὸν ἐκ τοῦ Βυζαντίου ἄρπαγέντα «Βασιλικὸν Σταυρόν», μετὰ τῆς ἁγίας Ζώνης καὶ τοῦ Τιμίου Ξύλου, τὰ ὁποῖα καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὀρει τοῦ Ἁθῶ ἱστορικὴν Βασιλικὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου.

Ὁ Βασιλικὸς οὗτος Σταυρὸς, κατατεθειμένος μέχρι σήμερον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦτο, ἔχει μήκος μὲν ἑπτὰ, πλάτος δὲ δύο δακτύλων καὶ ὀπισθεν φέρει τὴν ἐξῆς ἀφιέρωσιν Σερβιστί:

«Λάζαρος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, Κνιάζης Σερβίας καὶ βασιλεὺς Γραικίας, ἀνατίθημι τὸ κραταῖον ὄπλον, σὺν τῇ ἀχράντῳ Ζώνῃ τῆς Παναγίας μου τῇ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου τῆς Βασιλείας μου».

Τρία τεμάχια.

Ἡ ἁγία Ζώνη εἶναι διηρημένη εἰς τρία, ὄχι ἰσομεγέθη, τεμάχια, φυλασσόμενα εἰς βαρυτίμους ἐκ πολυτίμων μετάλλων θήκας.

Ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων, τὸ μεγαλειότερον παρκεῖται πάντοτε εἰς τὴν Μονὴν, τὰ δὲ ἄλλα δύο, ἀποστέλλονται ἐν συνοδείᾳ μοναχῶν, ὅπου ἂν ἔνεκεν ἐπιδημίας ἢ ἄλλων συμφορῶν καὶ δυστυχημάτων ἤθελον ζητηθῆ.

Ἐν ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων εἶναι τὸ εὑρισκόμενον ἤδη εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἀνὰ τὰς διαφόρους κοινότητας προσαγόμενον.

Εἰς τὴν Κρήτην.

Κατὰ τὸ ἔτος 1821, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ ἁγία Ζώνη, ζητηθεῖσα, μετεφέρθη εἰς τὴν Κρήτην, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πανώλης καὶ ἄλλαι ἀσθένειαι εἶχον ἐνσκήψῃ εἰς τὴν μεγαλόνησον.

Τὸ κακὸν ὅλοον ἐπερίσσευεν, ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ των ἀμηχανίᾳ οἱ Κρητικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν θεῖαν δύναμιν καὶ σωτήριον ἀρωγὴν τῆς ἁγίας Ζώνης.

Ἄλλ' ἔνεκα τῆς ἀνωμάλου ἐκεῖ καταστάσεως, οἱ μὲν κομιστὰι τῆς ἁγίας Ζώνης καλόγηροι ἐξηφανίσθησαν, ἡ δὲ ἁγία Ζώνη περιήλθεν εἰς χεῖρας ἄλλοφύλων.

Εἰς τὰς οἰκογενεῖας ὁμοῦς αὐτῶν κατέπεσε θάνατηφόρος ἀσθένεια καὶ ἄλλεπάλληλοι καταστροφαί.

Τούτο κατετρόμαξεν αὐτούς, κατόπιν δὲ πολλῶν συμβουλίων καὶ συσκέψεων, ἐνόησαν, ὅτι τὰ δεινοπαθήματα συνέβαινον, διότι κατεκράτουν τὸ τιμαλφές χριστιανικὸν κειμήλιον.

Ὅθεν κρυφίως καὶ ἀθορύβως ἐπώλησαν τὴν ἁγίαν Ζώνην εἰς ὀρθόδοξον χριστιανόν, ὅστις καὶ ἐσπυραμένως τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Βατοπαδίου, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶδομεν καὶ πρότερον, κατείχευεν αὐτήν.

Αἱ περιοδεῖαι τῆς.

Κατὰ πολλὰς καὶ διαφόρους περιστάσεις ἡ ἁγία Ζώνη μεταφέρεται εἰς πλείστα ὄσα μέρη, ὅταν, ὅπως ἀνωτέρω εἶπομεν, ζητηθῆ πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὴν πόλιν μας ἐφέτος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Προῦσαν, ὅπου καὶ πάλιν θὰ μεταφερθῆ ἐντεῦθεν.

Ἐφέτος ἀπεστάλη ἐπίσης εἰς τὴν Καλημερίαν τῆς Κασάνδρας, πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν νῆσον Θάσον, εἰς τὴν Μάδυτον, εἰς τὴν Καβάλλαν καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου καὶ μεγάλως ἐθαυματούργησεν.

Ἄλγισμόνητος ὅμως θὰ μείνῃ ἡ πρὸ 40 ἐτῶν, κατὰ Νοέμβριον μῆνα, ἀποστολή τῆς ἐνταῦθα, ὅτε τὴν πόλιν μας φοβερώτατα ἐθέριζεν ἡ ἀπαισία χολέρα.

Οὐδέποτε ἡ Κωνσταντινούπολις εἶδε λαμπροτέραν καὶ μεγαλοπρεπεστέραν καθ' ὅλα βασιλικὴν πομπὴν καὶ παράταξιν ἐκείνης, τὴν ὅποιαν τότε Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία διοργάνωσαν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἁγίας Ζώνης.

Ὅλη ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείματος, εὐρέθη ἐπὶ ποδῶς εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Σιρκετζή, ὅπου κατὰ πρῶτον ἀπεβίβασαν τὴν ἁγίαν Ζώνην, μέχρι τοῦ Φαναρίου, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὁδόν.

Αὐτὸς ὁ Πατριάρχης Ἄνθιμος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς, εὐλαδέστατα φέρων τὸ πολυσέδαστον κειμήλιον, ἠκολούθει δὲ ἡ λοιπὴ Πατριαρχικὴ πομπή, καὶ μεγαλοπρεπῆς στρατιωτικὴ παράταξις καὶ αἱ ἀμέτρητοι μυριάδες τῶν προσελθόντων εἰς προσκύνησιν τῆς ἁγίας Ζώνης.

Εἶναι περίττον νὰ εἴπωμεν, ὅτι μὲ τὴν πρώτην προσαγωγὴν τῆς ἐνταῦθα ἡ χολέρα ἐξηφανίσθη, αἱ δὲ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, δεχόμενοι εἰς τὰς συνοικίας αὐτῶν τὴν πολυτίμητον Ζώνην, ἐτέλουν ἀγιασμοὺς καὶ λιτανείας καὶ ὁμολόγουν τὴν θεῖαν καὶ μεγαλουργὸν δύναμιν αὐτῆς.

Τὰ θαύματά τῆς.

Εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα τὰ ἀναφερόμενα θαύματα, τὰ ὅποια πάντοτε γίνονται εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια ἀποστέλλεται ἡ θαυματουργὸς Ζώνη.

Εἰς τὴν Καβάλλαν π. χ. εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκεῖ προσαγωγὴν τῆς, κατέπαυσε σφοδροτάτη ἐπιδημία εὐφλογίας καὶ σκαρλατίνης, ἡ ὅποια κυριολεκτικῶς ἐθέριζε, πρὸ πάντων τὰ μικρόπαιδα.

Εἰς τὴν Προῦσαν καὶ τὰ περὶ αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς χολέρας καταστρεπτικὴ ἀσθένεια τῶν ἐλαιοδένδρων ἔφερον εἰς τελείαν ἀπελπισίαν τοὺς κατοίκους.

Όλοι μὲ εὐλαδίῃ κατάνυξιν ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν τὴν προστασίαν καὶ βοήθειαν τῆς ἁγίας Ζώνης καί, ὡ τοῦ θαύματος! τὰ κατστραμιμένα ξηρὰ καὶ ἄχρηστα ἐλαιόδενδρα, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦτο ἐσκέπτοντο νὰ ἀποκόψωσιν, ἀνεβλάστησαν, καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάσθησαν κατάφορτα πλουσίου καὶ ἐκλεκτοῦ καρποῦ.

Ἄλλὰ καὶ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀγρία πυρκαϊά, παρ' ὀλίγον νὰ καταστρέψῃ ὅλους τοὺς πέριξ τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου δασώδεις λόφους.

Αἱ φλόγες καὶ τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ μετέβαλλον εἰς στάκτην ὅλα τὰ πέριξ, μὲ κίνδυνον τὸ πῦρ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Μονῆς καὶ νὰ μεταβάλῃ καὶ αὐτὴν εἰς συντρίμματα καὶ εἰρείπια.

Οἱ μοναχοὶ εἰς τὴν δεινὴν τῶν ἀμνηχανίαν ἐνεδύθησαν τὰ ἱερά των ἄμφια, φέροντες δὲ τὴν ἁγίαν Ζώνην, μὲ φαλμυδίας καὶ ἐκκλησιαστικὴν παράταξιν ἐφθασαν εἰς τὸ ἐπικινδυνώτερον μέρος τῆς πυρκαϊᾶς, ἣ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου τελείως κατεστάλη.

Τὸ ἀκοίμητον φῶς.

Ἡ ὅλη Ζώνη ἔχει πλάτος 2 1/2 δακτύλων καὶ εἶναι ἐξίφασμένη ἀπὸ λεπτότατα σύρματα ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ μετάξης.

Παρατηροῦνται ἐπ' αὐτῆς καὶ πολύτιμοι μαργαρίται, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι προσέθεσεν ἡ αὐτοκράτειρα Πουλχερία, ὅταν τὸ γεγονός τῶν θαυμάτων τῆς ἁγίας Ζώνης ἐξέπληξεν ὅλον τὸ Βυζαντινὸν κράτος.

Ὅταν μακρὰν τῆς Μονῆς τὴν μεταφέρουν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Τουρκίας ἢ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, φέρεται μαζὶ τῆς καὶ ἰδιαίτερος φανός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καίει κανδύλα, τῆς ὁποίας τὸ φῶς οὐδέποτε σβύνει.

Λαμβάνεται δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς κανδύλας τῆς Παναγίας, ἣ ὁποῖα λέγεται «*Βηματάρισα*».

Εἰς ἐκ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς ἔχει ἀποκλειστικὸν καθήκον αὐστηρῶς νὰ φροντίζῃ ποτὲ νὰ μὴ σβύνη τὸ φῶς τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὀνομάζεται *ἀκοίμητον φῶς*.

Τὰ ἄλλα ἅγια λείψανα.

Ἐκτὸς τῆς ἁγίας Ζώνης, καὶ ἄλλα πολλὰ πολύτιμα καὶ ἅγια λείψανα φυλάσσονται εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου.

Ἐκ αὐτῶν μετὰ τῆς ἁγίας Ζώνης μεταφέρθησαν ἐνταῦθα εἰς προσκύνησιν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν μέρος τῆς δεξιάς χειρὸς τοῦ ἁγ. Πανταλεήμονος, τιμάχιον ἐκ τοῦ Τιμίου Ξύλου καὶ λείψανον τοῦ ἁγ. Χαλαλᾶμπους.

Α ΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος πλ. Δ'.

Θεοτόκε ἀειπάρθενε, ζών ἀνθρώπων ἡ σκέπη
καὶ ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος κραταίαν τῆ πόλει
σου περιβολὴν ἐδώρησάν, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ σου ἀφθαρτα
διαμείναντα· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἡ φύσις καινοτομεῖται καὶ χορὸς
νος. Διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῆ πολιτεία σου δώρη-
σαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος πλ. Δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῆς Θεοτόκου τὴν σελτὴν ζώνην ὑμνήσωμεν, ὡς χορη-
γοῦσαν τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα. Ἀναμέλλοντες ἐπ'
ὑμνοῖς μετὰ πόθου· ὡς τὸ σῶμα τῆς Πανάγνου περιζώσα-
σαν καὶ Θεὸν τὸν ἐν κοιλίᾳ περιστείλασαν, ἀνακρά-
ζοντες, χαῖρος, ζώνη πανέντιμῃ.